

Global politik formes i stigende grad af Kinas Nye Silkevej; Tiden er inde for USA at tilslutte sig

Helga Zepp-LaRouche i internationalt webcast,

1. feb. 2018. pdf og video

<https://www.youtube.com/watch?v=qOGdiarQssw>

Introduktion ved Harley Schlanger:

Diskussionen på årets netop afsluttede konference i Davos blev formet af den hovedtale, som Kinas præsident Xi Jinping holdt sidste år, og af den fortsatte udvikling af Bælte & Vej Initiativet (BVI). Fremlæggelsen i år af den kinesiske økonomirådgiver, Liu He, udgjorde et samlingspunkt for de deltagere, der ikke lod sig narre af hyldestkoret for den globale aktiemarkedsboble, med Liu He, der gjorde det klart, at modellen for Kinas økonomiske udvikling kan anvendes til at præstere dette mål over hele verden.

En stor del af verden nøjes ikke med at lytte, men går sammen med Kina. Tiden er nu inde til, at USA fuldt og helt engagerer sig i BVI.

Præsident Trump har gjort forbedrede relationer med Rusland og Kina til en prioritet i sit første år i embedet, på trods af de desperate midler, imperieoligarkiet har taget i brug, og anvendelsen af geopolitiske intriger for at stoppe ham. Så længe geopolitik definerer den transatlantiske respons til Kinas initiativ, øges faren for krig. Hvad er så perspektiverne nu, i kølvandet på Trumps State of the Union-tale den 30. januar? Hvad må der gøres for at bringe USA og de europæiske nationer ind i BVI? Og hvad kan der gøres for at udvide mobiliseringen, anført af kræfter, der er associeret med Schiller Institutet, for at besejre det kup, der køres mod Trump?

Harley Schlanger: Velkommen til ugens internationale webcast med Schiller Institutets stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Der har været nogle ganske ekstraordinære udviklinger i de seneste dage. Det vigtigste at begynde med, er præsident Trumps State of the Union-tale den 30. jan. Hvad tænker du om det, Trump havde at sige, og reaktionerne på det, Helga?

Helga Zepp-LaRouche: Han sagde selvfølgelig ikke det, han skulle have sagt, nemlig at satse på Lyndon LaRouches Fire Love, Glass-Steagall og et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition. Vi opgiver ikke håbet om, at det stadig kan komme, for når alt kommer til

*Schiller Institutets stifter og præsident,
Helga Zepp-LaRouche.*

alt, så husker I måske, at, da min mand i 1983 havde ført kampagne for det, der blev til det Strategiske Forsvarsinitiativ, SDI, blev det ikke nævnt af præsident Reagan i hans State of the Union-tale; men så, den 23. marts [samme år], annoncerede Reagan officielt det Strategiske Forsvarsinitiativ. Vi kan derfor absolut håbe, at præsident Trump sluttelig, når han kommer til spørgsmålet om at finansiere den infrastruktur, han har annonceret, vil vende tilbage til sit løfte fra valgkampagnen om at gennemføre Glass-Steagall.

Men ellers var hans tale i øvrigt ikke dårlig. Jeg mener, det er ganske signifikant, at, iflg. en undersøgelse af CBS, støttede 75 % af dem, der så talen, Trump. Så jeg mener, han på nationalt plan bestemt kom ind på en følelse af optimisme, men der er alligevel selvfølgelig mange problemer med finanssystemet, som han ikke kom ind på. Men jeg mener, det er på en god kurs.

Den største indikator på, at han gør noget godt, er, at demokraterne flippede ud; og mens han appellerede til et tværpolitisk samarbejde omkring spørgsmålene om immigration og infrastruktur, sad demokraterne bare demonstrativt dér og nægtede at applaudere og var på en vis måde et krigsparti. Dette er blevet krystalklart, for i sammenhæng med State of the Union, én dag før var fristen for at gennemføre de sanktioner, som Kongressen havde stemt for et halvt år tidligere; og der skete intet. Trump-administrationen gennemførte ikke sanktioner mod Rusland, og medier som *New York Times* eller tænketanke som Atlantic Council flippede totalt ud og anklagede grundlæggende set Trump for at gå totalt op imod det, Kongressen havde påbudt; men Trump-administrationens enkle svar om sanktioner mod Rusland var, at det ikke var nødvendigt.

Det er virkelig godt. Til trods for, at Trump med hensyn til det udenrigspolitiske aspekt i sin tale, kaldte Rusland og Kina for »rivaler« snarere end partnere eller noget mere positivt, og som kineserne reagerede temmelig stærkt på. De sagde, at dette var oprørerende og provokerende. Men så sagde talsmand for Udenrigsministeriet, at USA og Kina burde arbejde sammen i stedet, for en lykkeligere fremtid for hele menneskeheden. Så responsen var altså på den ene side, at den udtrykte misfornøjelse, men på den anden side, så rakte de ud efter den form for

samarbejde, der allerede var blevet demonstreret mellem Xi Jinping og Trump.

Russerne responderede endda mindre barsk, for di i en kommentar sagde, at Trumps tale var meget mildere end hans forgængers taler, hvo de selvfølgelig refererede til Obama og Bush.

Så jeg mener ikke, dette er verdens ende. Det er ikke, hvad det burde være, men jeg mener, at, i sammenhæng med, hvad der foregår i USA, kan man ikke forvente [andet], i betragtning af de neokonservatives mobilisering, i betragtning af demokraternes latterlige opførsel, så mener jeg, han gjorde det ganske godt.

Schlanger: Med hensyn til sanktionerne, så var der artikler, der sagde, at dette blot beviser, at Trump er Putins marionet. Men på den anden side, så er hele denne idé om denne form for sanktioner kontraproduktiv, især, hvis Trump forsøger at forfølge en politik for samarbejde. Det bringer os frem til hele spørgsmålet om det igangværende Mueller-kup – der har været mange udviklinger om dette, inkl. den sandsynlige offentliggørelse af Nunes-memoet. Hvad mener du om situationen med hele dette kup?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, det har nået meget interessante dimensioner. Trump blev faktisk spurgt på vej ud af Kongressen, om han ville offentliggøre dette Nunes-memo, og han sagde »100 %« [Ja]. Det Hvide Hus' stabschef John Kelly blev interviewet, og han sagde, at Det Hvide Hus ville offentliggøre dette memo »ret snart«, for det amerikanske folk burde selv danne sig en mening om, hvad deres afgørelse er. Og det er virkelig godt.

Men igen, de tyske medier flippede f.eks. totalt ud, og de har absolut ikke rapporteret om hele denne kontrovers, eller *hvis* de har, har de kun rapporteret det fra standpunktet om Russiagate, og at Trump snart ville blive fjernet fra embedet; nu må de ligesom dække deres ryg ved at rapportere om det, men de er stadig på linje med FBI-versionen, men de er nødt til at rapportere det.

Det, der fandt sted i denne uge, var naturligvis dramatisk: Der var Husets Særlige Efterretningsskomites beslutning om at offentliggøre memoet. Så var der fyringen af [FBI-vice direktør Andrew] McCabe, det er virkelig godt. Så er der senatorerne Grassleys og Lindseys igangværende operation, som på den ene side kræver en efterforskning for kriminelle handlinger imod Christopher Steele, men som også har sendt breve til alle de ledende demokrater, Podesta, DNC, de forskellige andre demokratiske valgte folk, og har stillet dem detaljerede spørgsmål: Hvad vidste de om Steele-dossieret? Hvad vidste de om Hillary? Mange, mange spørgsmål.

Så er McCabe kommet under en ny efterforskning, for det ser ud, som om han forsinkede hele undersøgelsen af Hillary omkring hendes e-mails med tre uger og forsøgte at udskyde det til efter valget i november.

Så der er meget raseri: Der er folk, der advarer om, at udfaldet af dette vil afgøre USA's skæbne – for eksempel Paul Craig Roberts, der trods alt sad i Reagans administration; han kom med en meget alvorlig advarsel og sagde, at indsatsen er ekstrem; hvis kupmagerne slipper af sted med deres handlinger, så vil USA blive til en total

politistat, hvor efterretningstjenesterne ville skabe et diktatur, og regeringen ikke længere ville kunne kræves til ansvar. Så dette er helt klart den ene side.

På den anden side er der naturligvis en forventning og et håb om, at, hvis dette memo, der efter planen skal komme frem senest i morgen, for efter reglerne skal det ske fem dage efter vedtagelsen i Kongressen, så kan der virkelig komme et jordskælv. For hvis det, det synes at stå i memoet, bliver offentliggjort, mener jeg, det ikke alene vil ændre situationen i USA, men det vil også skabe et jordskælv internationalt.

Schlanger: Vi har lige fra begyndelsen understreget betydningen af, at man går efter den britiske rolle, især mht. dette Christopher Steele-dossier og GPS Fusions promovning af det. Det ser nu ud til, at der er folk i Huset og Senatet, der handler på dette.

Men hvad kan der mere gøres? Vi udsender fortsat vores Mueller-dossier. Men, hvad mere kan der gøres for at sikre, at dette ikke bliver omdirigeret eller afledt, men virkelig hævler ind på britisk efterretnings rolle som hovedkraften bag anti-Trump-operationen?

Zepp-LaRouche: Vi beder virkelig vore seere, jer, om at hjælpe os med at cirkulere dette memorandum om Muellergate, for dette er et spørgsmål om retfærdighedens udøvelse. Der er også et personligt spørgsmål involveret: for denne samme Robert Mueller var chef for »Få ram på LaRouche«-specialstyrken i 1980'erne. Han er en del af den organisation, der var ansvarlig for at sende min mand i fængsel, uskyldig, i fem år, og mange af vore medarbejdere i USA i endnu længere tid. Dette var en af de største uretfærdigheder.

Dette må der rettes op på, for jeg sagde altid dengang, og jeg siger det stadig, at den største forbrydelse ikke alene var det, at min mand blev uskyldigt fængslet, men at det amerikanske folk blev berøvet hans ideer og hans løsninger, og jeg mener, det har forårsaget lidelse for hele den amerikanske befolkning. Hvis min mand ikke var blevet retsforfulgt af sådanne personer som Robert Mueller – og han kunne have promoveret sine politikker langt mere succesfuldt som resultat – ville USA sandsynligvis ikke have været i denne tilstand, man ville ikke have haft disse narkoproblemer, så forbrydelsen blev faktisk begået mod det amerikanske folk.

Så er der naturligvis Muellers involvering i mørklægningen af 11. september [2001]. Dette er absolut også noget, der må blive behandlet og rettet op på.

De nuværende operationer imod præsident Trump, jeg mener, dette har globale følger! Dette er et spørgsmål om en potentiel Tredje Verdenskrig eller ej. Så folk bør hjælpe med at få dette dossier udbredt og sikre sig, at det fortsat er på førstepladsen, indtil retfærdigheden er udført.

Schlanger: For lige at vende tilbage til spørgsmålet om sanktioner, så har vi netop set afslutningen af en ny runde forhandlinger i Sotji om en Syrisk Dialog, hvor russerne har taget lederskabet; der er også andre lande involveret. Jeg er ikke helt sikker på, hvordan USA er involveret, men forsøget på at gennemtvinge nye sanktioner ville helt klart underminere ethvert amerikansk-russisk samarbejde. Præsident Putin og udenrigsminister

Lavrov har gentagne gange understreget, at de ser en masse af problemerne mellem USA og Rusland stamme fra Obama-administrationen.

Hvis vi kan komme ud over denne Mueller-operation, hvad ville potentialet for amerikansk-russisk samarbejde så være?

Zepp-LaRouche: Præsident Trump har gentagne gange sagt, at det er bedre for verden, hvis forholdet mellem USA og Rusland er positivt. Og jeg mener, det er absolut sandt, for så kunne man intensivere det sporadiske samarbejde, vi så i tilfældet med Syrien, og som vi også så i baggrunden mht. Korea-situationen, og så ville man forhåbentlig kunne begynde at behandle Ukraine-problemet, der i øjeblikket stadig er meget fartligt. Der er 1 zillion grunde, der taler for et sådant samarbejde, og enhver, der har en fornemmelse for verdensfred, bør forstå, at Trump i denne forstand er en gave fra himlen, hvis man sammenligner med Hillary Clinton og med Obama og Bush før dette.

Når dette problem først er af vejen, hvor Trump føler sig begrænset, og han viser ganske klart, at han ikke er helt begrænset, men tilpasser sig, som i tilfældet, hvor han ikke stemte imod sanktionerne, fordi han vidste, at hans veto ville blive kendt ugyldigt; og Lavrov har gjort det helt klart, at russerne forstår denne begrænsning i USA, som Trump er underkastet. Men, hvis disse ting blev fjernet, kunne man begynde at behandle virkelige problemer som atomafrustning, som seriøse bestræbelser på at genopbygge Mellemøsten, løse problemerne med Ukraine og Nordkorea på en behørig måde. Alle disse ting berøres af dette forhold mellem USA og Rusland i særdeleshed.

Schlanger: Hvilken rapport har du fået fra Sotji-konferencen, Helga? Det ser ud, som om der var fremskridt. Er det din opfattelse, at dette var en positiv udvikling?

Zepp-LaRouche: På trods af, at der var et forsøg på sabotage fra nogle saudisksponsorerede grupper, der ikke deltog, så var dette en enorm konference med flere end 1.500 delegerede, og de oprettede en kommission til at udarbejde en ny forfatning for Syrien. Det er virkelig godt, for de vil nu handle på denne idé, der også står i FN's resolution, at det udelukkende er det syriske folks vilje, hvordan deres regering skal være, og hvad de ønsker at gennemføre politisk. Det blev alt sammen støtte af Staffan de Mistura fra FN, så jeg mener, det både er en stor succes for Astana-processen, og det er ikke i konflikt med Genève-processen, men er en forstærkning af den. Så overordnet set er det virkelig fremragende.

Schlanger: Jeg vil gerne tale om økonomi, for det var en af de ting, som præsidenten, selv om han talte end del om det, så gik han ikke helt med på den politik, vi har fremlagt – og som folk for resten nu kan læse; der er en brochure for LaRouche PAC's kampagne for 2018 (midtvejsvalg) om, hvad USA har brug for – men vi ser nye tegn på en finansiel eksplosion. I sidste uge kollapsede selskabet Corillion i Storbritannien, med 20-30.000 jobs på spil. Nu kommer der en rapport om dette selskab

ved navn Capita, hvilket betyder så meget som 50.000 mistede jobs.

Aktiemarkedene vakler, Federal Reserve taler om stigende rentesatser. Hvordan står tingene med den finansielle situation?

Zepp-LaRouche: En af de potentielle udløserere er netop disse selskabskollapser, for dette er store firmaer, og, som mange mennesker tidligere har advaret om, så er selskabsgældsboblen netop nu langt, langt større end i 2008, og det kunne blive udløsermekanismen. Så dette kunne være begyndelsen.

Centralbankernes opførsel i lyset af alt dette er totalt uansvarlig, for at sige det mildt. Det faktum, at den Europæiske Centralbank, ECB, nu overvejer at udstede værdipapirer med sikkerhed i statsobligationer (såkaldte SBS'er), hvilket er et andet ord for junk-obligationer; vicegrubeleder for det Frie Demokratiske Parti i Tyskland har omgående påpeget, at dette var præcis det, der udløste krakket i 2008.

Jeg mener ikke, at alle de forskellige planer for at holde systemer gående vil virke, og Federal Reserve annoncerede, at de planlægger at få mindst tre stigninger i rentesatsen i år, og dette kunne meget vel blive udløsermekanismen for krakket. Vi befinder os præcis ved det punkt imellem et hyperinflations-blowout, hvor tegnene herpå er voksende, blandt andet aktiemarkedsboblen, og så et muligt kollaps, hvis man ophører med den kvantitative lempelse. Så inden for dette system befinder man sig i et 'Punkt 22', og den eneste løsning er at gå tilbage til det, som Franklin D. Roosevelt gjorde i 1933: gennemfør Glass-Steagall, afslut kasinoøkonomien og så gå over til et banksystem efter Hamiltons tradition – man kan kalde det, hvad man vil, Reconstruction Finance Corporation eller Kreditanstalt für Wiederaufbau (kreditanstalt for genopbygning) – og når man først har gjort finanssystemet sundt igen, er der absolut intet til hinder for, at de vestlige lande fuldt og helt kunne samarbejde med AIIB, Silkevejsfonden og andre finansinstitutioner, der støtter Bælte & Vej Initiativet. Og dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå en total katastrofe, og det er, hvad folk virkelig bør være med til at gennemføre.

Schlanger: Som et tegn på, hvor bankerot den økonomiske rapportering er, interviewede Bloomberg af alle personer i går Alan Greenspan om, hvorvidt der er en aktiemarkedsboble eller ej. Greenspan er berømt for at udtale, at der ikke var tale om nogen 'irrationel overflod', før flere forskellige bobler brast mens han var chef for Federal Reserve. Det er indikator for problemet med, at de bliver ved med at komme tilbage til de personer, der forårsagede problemet, for at diskutere løsningen på problemerne. Selvfølgelig burde Bloomberg interviewe din mand, som er den person, der ikke alene forudså, at boblerne ville bryde, men som også har en løsning.

Du nævnte Bælte & Vej; der er flere andre meget signifikante, fortsatte udviklinger med udvidelsen af den overordnede proces med Bælte & Vej Initiativet: Hvad kan du fortælle os om, hvad der er sket de seneste par dage og uger?

Zepp-LaRouche: Antallet af nye projekter, der annonceres på daglig basis, er bjergtagende. Kina bygger en ny dybvandshavn i Nigeria. De er involveret i mange projekter i Latinamerika – jeg tror faktisk, at Silkevejsånden nu er smittet til Latinamerika, ligesom den før gjorde det i Afrika, og hvor selv lande, der mere befandt sig i Washington konsensus-kredsen, som Brasilien, nu er meget interesseret i kinesiske investeringer i deres infrastrukturprojekter; ligeledes Argentina, hvor kineserne er med en stor delegation.

Så fordelene for landene, der nu kan få den form for kredit, de før blev nægtet, er simpelt hen en vindende dynamik, og der var en meget interessant tale i Washington, jeg har fået fortalt, af en ledende, indonesisk økonom og militærperson, som grundlæggende set sagde, at den amerikanske model for demokrati, som den blev fremsat i fortiden, simpelt hen ikke er belejlig for udviklingslande, som får mange flere fordele, når de går med i den Nye Silkevej, Bælte & Vej Initiativet.

Og det er simpelt hen overalt. Dette er den førende udvikling, der finder sted, selv i Europa er der flere og flere lande, der er åbne; kineserne bygger for eksempel en højhastighedsjernbane mellem Oslo og Stockholm; dette er virkelig godt, for når dette først bliver til et mønster, at kineserne bygger højhastighedstog i Europa, tror jeg, det vil smitte. Vi har i Tyskland netop haft denne debat om, at det tog 26 år at bygge den første hurtigtogsforbindelse mellem Berlin og München! Det var 550 km, og hurtigtogssystemet mellem Beijing og Shanghai, som er 1.300 km, tog kun fire år. En af mine kolleger i Tyskland lavede den sjove beregning, at, hvis kineserne vil have 45.000 km hurtigtog frem til år 2030, og Tyskland skulle bygge 45.000 km i samme byggetempo, de brugte til Berlin-München, så ville det tage dem 2.340 år og bringe os frem til året 4.500, før det var færdigt.

Dette viser, hvad forskellen i virkeligheden er, og hvordan den Nye Silkevejs Nye Paradigme rent konkret virker. Det er noget, som absolut kan udføres, men det kræver en bestemt hensigt om at opnå dette resultat, og så får man det. Og dér, hvor denne hensigt ikke findes – så går det som i Tyskland, der er ved at blive helt til grin i verden. Se på Berlins Lufthavn, der nok aldrig bliver færdig – det er et sørgeligt tegn på, hvad der foregår i de vestlige lande.

Schlanger: En anden, der synes at være blevet smittet af Silkevejsånden, er den japanske premierminister Shinzo Abe. Han har været meget involveret i interessante forhandlinger med Rusland, Kina og endda Sydkorea. Er Japan ved at komme ind i den Nye Silkevej?

Zepp-LaRouche: Ja, det ville jeg bestemt sige. Den japanske udenrigsminister har netop været i Kina til møde med [udenrigsminister] Wang Yi, og de havde vidtgående diskussioner om samarbejde i tredjelande, og netop i dag har det Kinesiske Udenrigsministerium udgivet en erklæring, der sagde, at det nye, kinesisk-japanske samarbejde har virkninger langt ud over de to lande og åbner op for fælles projekter i tredjelande. Jeg mener, dette er virkelig godt.

Det er et tegn, at et betydningsfuldt industriland som Japan, der plejede at være helt inden for det angloamerikanske kredsløb, som går ret langt tilbage i tiden, at de kan indse, hvad deres interesser er. Japan er et land uden mange resurser og totalt afhængigt af store markeder; og det eneste tilgængelige, store, voksende marked er selvfølgelig det, som Bælte & Vej Initiativet skaber. Jeg mener, at dette er *meget* betydningsfuldt: For, hvis Japan på denne måde kan finde sin egen interesse i et samarbejde med Kina, så kan USA forhåbentlig også, og så kan Tyskland forhåbentlig også, som ellers har været en slags bastion, der holdt fast i det gamle paradigme; og det kan forhåbentlig ændre sig ved blot at se på Japan som en model.

Schlanger: I sidste uge dækkede vi ekstensivt geopolitikernes, de neokonservatives og andres mobilisering for at opbygge hysteri imod Kina i Vesten, og dette fortsætter. Nu er du jo en af de førende eksperter i Vesten om Kina, som landet virkeligt er, i modsætning til de neokonservatives mareridt. Hvad er det, amerikanerne har brug for at vide om, hvad det er, der driver situationen i Kina?

Zepp-LaRouche: Der er tilsyneladende en meget interessant bog, Ma Yan, en piges dagbog, *The Diary of Ma Yan: The Struggles and Hops of a Chinese Schoolgirl*; og hun beskriver, hvordan hun voksede op i den meget fattige, nordvestlige del af Kina, der er fuld af tørke osv.; og hvordan hun, gennem meget hårdt arbejde, blev, ikke rig, men fremgangsrig og havde en god levestandard. Dette er et meget godt eksempel, for der er al denne her propaganda om Kina og deres hensigter osv., men det, folk ikke vil se på, er, hvad er det for værdier, der styrer det kinesiske samfund? Det er i høj grad ideen om det almene vel; man har en centralregering, der holder absolut kontrol, hvilket er helt korrekt – hvis man har et land med 1,4 mia. mennesker, må man have stabilitet. Landet er fuldstændig transformeret: Man har frugterne af at fokusere på det almene vel, versus overdreven, individualistisk hedonisme, hvilket er, hvad der karakteriserer Vesten.

Det kinesiske folk er helliget til at præstere ting; for eksempel opgraderede og forandrede kinesiske arbejdere for nylig en jernbanestation på ni timer. Jeg mener, det, der i Stuttgart tager 21, ti år eller mere, gjorde de på ni timer. Det skyldtes, at de deployerede 1500 mennesker til at gøre det, og så får de resultater. De bygger jernbaner ved at bygge dem samtidigt på flere steder, og derfor får de den let færdig.

I Vesten, i hvert fald i Europa, er infrastrukturen i en forfærdelig tilstand, og så har man byggepladser, som varer i årevis – man ser måske to arbejdere i fem dage om ugen; og det er altså bare ikke sådan, kineserne gør. Kineserne siger, »vi skal gøre dette, og vi får det gjort. Vi gør det med en stor arbejdsstyrke«, og så ser man et resultat.

Jeg mener, det er meget vigtigt, at folk ændrer deres syn på, hvad Kinas hensigt er, for se på de lande, der samarbejder, se på, hvordan deres befolkninger bliver mere optimistiske og glade. Jeg er helt overbevist om, at

kineserne taler sandt, når de siger, at deres mål ikke er at konkurrere om eneherredømme over verden, eller at få et eller andet globalt system. Jeg mener, at det kinesiske tilbud om at have en alliance af fuldstændig suveræne lande, der arbejder sammen for det almene vel og for menneskehedens fælles fremtid, er helt sandfærdigt, og vi har brug for en politisk diskussion i USA, der ikke er stækket af geopolitiske fortolkninger og vilde fantasier, hvor folk blot projicerer deres egne hensigter på, i dette tilfælde, Kina, eller på Rusland for den sags skyld.

Så vi må have en reel diskussion om, hvad skal menneskets fremtid være? Hvordan kan vi få en udenrigspolitik, der respekterer FN's charter, og som respekterer suveræniteten, respekterer det andet samfundssystem uden forsøg på at udstille og eksportere, hvad man mener, systemet er. Så kan vi få en fredelig verden, og jeg mener, at, med Trump i Det hvide Hus, og når blot Muellergate bliver besejret, er chancerne for, at vi når frem til dette, faktisk virkeligt gode.

Schlanger: Pointen her er sluttelig, som du sagde, Helga, at »dette er en ustoppelig dynamik – undtagen, måske, af atomkrig«. Kineserne synes ikke at være alt for overrasket over det hysteri, der kommer fra de neokonservative; det er sådan set noget af det, de forventer, og de går fortsat fremad, ikke sandt?

Zepp-LaRouche: Jo. Responsen var, lad os gå sammen med USA for en bedre fremtid. De reagerer ikke engang på provokationer, som de erkender, men indtager et moralsk standpunkt og tilbyder grundlæggende set deres model. Dette er virkelig godt, og dette er en refleksion af den konfutsianske filosofi, som ligger under kinesernes paradigme.

Schlanger: Mange tak, Helga. Det bringer os til en afslutning for i dag, og vi er tilbage i næste uge.

Zepp-LaRouche: Ja, på gensyn i næste uge.